

SVE ili NISTA

KARMEN RID

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Poglavlje 1

„Nils.“

„Da?“

„Ništa. Samo slušam kako zvuči. Nils... Nils.“ Sporo ponavlja ona, oslanjajući glavu na njegovu mišicu i osećajući se opasno blizu sna, a tek je prošlo podne. Osećaj je tako dobar. Kako je uspela da ga zaboravi?

Iv se okreće i smeška pegavom licu na jastuku. „Možda ne bi bilo loše da sve ovo još jednom ponovimo“, predlaže ona, sećajući se malo-predašnjih vratolomija s prijatnim treptanjem u stomaku.

„Apsolutno“, odgovara on sa holandskim akcentom koji se topi poput putera na vrućem tost, i koji je očigledno i nju istopio i doveo tu gde jeste.

Nils se prevrće na bok i podlakćuje glavu kako bi je bolje pogledao. Lepa je na tipično engleski način: mršava kao hrt, savršenog nosa, tankih usana, pravilnih crta lica, plave mada preduge kose i kratkih noktiju... Ah, to su definitivno najgori nokti koje je ikad video u životu. Je li kopala golim rukama?

Bez ijedne reči stavlja kažiprst na njenu bradu i polako njim klizi sve do pupka.

„Golotinja ti lepo stoji“, kaže joj.

„I tebi“, odgovara ona i primiće se bliže. Sledećeg trenutka već su zalepljeni jedno za drugo. „Sad znam da si prirodno plav“, nastavlja ona, milujući mu vlažne kovrdže u dnu stomaka.

Nils je grli obema rukama i stiska dovoljno jako da joj izbije dah iz pluća. Ovo je u redu, kaže ona sebi. Dobro je. Zabavno je. Biće sve u redu. Nakon ovoga će moći da nastavi dalje.

Utom čuje neobično grebanje i prekida zagrljaj. Jedna od njenih sivih mačaka, sklupčanih u dnu kreveta, nervozno se češe iza uveta.

„Znači, brzo će se oporaviti?“ pita ona Nilsa.

„Nedelju dana im daj kapi i ne bi trebalo da bude problema. Svejedno, nadam se da ćeš me uskoro zvati.“

Zato što je Nils njen veterinar, odnosno, njenih mačaka. Poznaje ga skoro godinu dana. U veterinarskoj stanici su isprva samo flertovali, a dvaput ga je posetila i u njegovom stanu iznad ambulante. Tada su samo pili kafu iz elegantnih belih i plavih šolja. Međutim, ovo je prvi put da ona i njene mačke zalaze u jednostavnu ali urednu spavaću sobu. Iv koristi priliku da je detaljnije osmotri: beli zidovi, bela posteljina, nameštaj od tamnog drveta sa uredno složenim knjigama, odećom i obućom, i krevet koji je celo popodne škripao, stenjao i skakutao pod njima.

Soba ima jedan veliki prozor s pogledom na ogoljeno trešnjino drvo. Napolju je vedar februarski dan, ali sunčevi zraci koji prodiru kroz prozor blede su i mlaki.

„Soba s pogledom na jug“, primećuje ona, udubljena u misli, „Mogao bi na simsu da uzgajaš svakojake egzotične biljke... čili papričice, paradajz, bosiljak... ako hoćeš daću ti rasad.“

„Na prozoru?“ zabezeknuto će Nils. „To je ono što lude Engleskinje rade umesto seksa, zar ne?“

„Ne! Ja upražnjavam seks... ponekad. Povremeno.“ Iako se jedno popodne posvećeno seksu nakon tri godine apstinencije ne može nazvati *povremenim* zar ne? Tri godine!!! Kako se to dogodilo?

„Prezauzeta sam“, tiho dodaje Iv.

„Znam.“

„Imam četvoro dece, dva bivša muža, posao, dve mačke, jednu baštu, vrlo neuredan stan i stara kola...“ pojašnjava ona, nabrajajući na prste svaku stavku. A onda odustaje, sležući ramenom... Kao da je ova mala retrospektiva previše čudna i nepravedna da bi se nazvala prošlošću.

Uostalom, koliko njen novi ljubavnik uopšte želi da zna o njenoj deci i njihovim životima? Deni ima dvadeset dve godine, Tom je upravo napunio dvadeset (da ne spominje njihovog davno izgubljenog oca), zatim, tu su Ana sa devet, Robi sa dve i njihov otac Džozef. Komplikovan čovek kojeg je volela i mrzela, istovremeno želela i odbijala od sebe. Iv nesvesno vrti Džozefov verenički prsten koji još nosi na domalom prstu. Ne, novi ljubavnik ne želi da sluša o tome, naročito ne o bivšem.

„Prezauzeta si“, slaže se Nils. „Zato mi je drago što si uzela slobodan dan.“

„Misliš da tvoja medicinska sestra sumnja na nas?“ Iv omotava nogu oko njegove, svesna hemije koja struji među njima.

„Nema šanse. Ni ja nisam sumnjao u nas“, odgovara on.

„Ali ja jesam.“ U njenom grlenom smehu Nils sluti želju. Spušta usne s mirisom tople kafe na njene, okreće se na leđa i podiže je na sebe, budeći u njenom telu novi plamen. Hepo kocka!

Rodeo, rodeo, veliki rodeo, odzvanja joj negde u zapečku mozga. Možda je prošlo tri godine, ali ovako nešto se ne zaboravlja. Nilsov jezik istražuje njena najskrivljenija mesta, zbog čega joj je vrlo teško da se postidi, naprotiv, Iv se oseća uzbuđeno, ustreptalo, naježeno od glave do pete.

Štaviše, čuje sebe kako ječi na neki neobičan način „*Da. Da. Ohhh... Još...*“ Još? E, to je već problem. Još. Uspela je. Reaktivirala je dugme za seks i sada će želeći Nilsa ujutru, u podne i uveče. Ali ona je zaista PREZAUZETA.

„Šta?“ Nils pomalja glavu ispod jorgana i Iv naglo otvara oči.

„Šta?“ ponavlja ona, možda malo preglasno.

„Vrti ti se u glavi?“

„Ne, ne. Dobro sam.“ Kakvu poruku je poslala? Da li je upravo rekla 'molim te nastavi'? Da, jeste.

„Sigurna si?“

„Naravno da sam sigurna.“

Nils podiže ruke i grli je. Iv mu miluje čvrste bicepse. „Predivan si“, šapuće i zaista to misli. Predivan je. Ali na neki drugačiji način... o, ne,

ne tim putem... nema veze... koncentriši se na mišićavog veterinara koji ti dahće za vrat, čiji magični prsti kruže i draže dole... o da...

Iv omotava noge oko njega i opet ga oseća u sebi. Tri godine bez seksa, a onda tri odnosa za jedno popodne. Je li to rekord? Svakako je overdoz. I kako će sad da objasni crvenilo na jednoj strani svog lica?

Ipak, zadovoljna je što je popustila sopstvenom ubeđenju da je Nils van der Hoven verovatno onaj koji će joj pomoći u toj tranziciji iz usamljenosti. Zakazala je pregled mačaka – koje su zaista imale upalu ušiju, nije ih namerno zarazila niti išta slično – jedino se potrudila da zakaže pred kraj radnog dana, nadajući se da veterinar neće imati druge planove i želeći da proveri da li je potpuno zaboravila kako se zavode muškarci, ili bar kako im se daje zeleno svetlo.

I tako se obrela u Nilsovom sobičku, spustivši mačke na sto, ali tako da joj je baš u tom trenutku srebrna tanga izletela iznad kamufliranih pantalona, i kada se okrenula spazila je njegov pogled na dubokom dekolteu njenog ružičastog džempera, onom koji joj tako ljupko otkriva prorez među dojkama.

„Upala uveta, rekla bih.“ Provukla je ruku okićenu zveckavim narukvicama kroz kosu i osmehnula se namazanim usnama, razmišljajući kako je ipak malo preterala. Nils je detaljno pregledao njene dve debele dame – kako voli da zove svoje mačke – i one su predući mirno sedele dok je to činio.

„Bila sam odsutna pa ne znam koliko dugo to traje“, pojasnila je.

„Okej... a, gde si bila?“ upitao je sa akcentom koji je na nju imao neobično hipnotičko dejstvo.

„Ma, nigde zanimljivo. U poseti porodici van grada.“

„Nigde zanimljivo.... hmmm... moja najzanimljivija klijentkinja tvrdi 'nigde zanimljivo', izazivao je.

„A zbog čega misliš da sam tako zanimljiva?“ upitala je sa smeškom. Pod zrakom njegovog toplog, ćilibarskog pogleda, osećala se kao na jarkom, letnjem suncu. Bila je tako srećna i opuštена da je uskoro obuzdavala nepristojan nagon da se skine. Odmah tu.

Za trenutak, sve o čemu je mogla da misli bio je seks na dezinfikovanom podu veterinarske ordinacije, sa sve mačkama kao publikom i čekaonicom punom penzionera sa bolesnim psima, koji se pitaju šta je veterinara toliko zadržalo, i kakva to ritmična buka dopire iznutra.

Daj, Iv, saberi se. Pokušala je da odagna sanjarenje.

Ali Nils je bio tako fin i čvrst. Zasukao je rukave svog belog mantila, otkrivajući mišićave podlaktice posute pegama i zlatnim dlačicama. Iv nije mogla a da ne zamisli njegovo snažno telo ispod belog mantila. Zurila je u njegovo lice, široku bradu, plavu, razbarušenu, skoro dečačku kosu. Bio je prelep. Imao je najmanje 35. Taman! Ni previše mlad, ni previše star. A da li je bio oženjen?

„Zaista“, odgovorio je Nils na pitanje koje je potpuno zaboravila da je postavila, „i dalje mi nije jasno zašto neko kao ti nosi verenički prsten, oblači se kao tinejdžerka i živi sama sa decom i mačkama u ovom delu grada. To mora da je vrlo zanimljiva priča, a?“

„Pa... možda. Sviđa mi se ovde“, uzvratila mu je osmeh, odgovarajući na lakši deo pitanja.

„I meni.“

„Uostalom, zašto ljudi nisu u braku?“ Širok osmeh, malo zabacivane kose. „Ni ti nisi, zar ne?“

„Nisam“, razrešio je misteriju, a zatim skrstio ruke na grudima, dodajući, „Za danas sam skoro gotov. Hoćeš gore na kafu?“

„Naravno. Da nisi pitao, pozvala bih se sama“, priznala je.

„Stvarno?“

Vratila se u čekaonicu sa mačkama, osećajući kako gubi dah od uzbuđenja. Krišom je našušurila kosu, spuštajući dekolte i kamuflažne pantalone, pitajući se da li i dalje zna kako se to radi: kako se nekom dopušta da bude malo više od prijatelja. Ne previše – samo malo.

„Imam i vino“, rekao je dok ga je pratila uza stepenice ka njegovom stanu. „Možda će ti više prijati?“

„Svejedno. Može i omamljivač. Znaš, za uspavljivanje konja: očigledno brže deluje.“ *O, bože, totalno sam pukla.*

U polumračnom hodniku, Nils se okrenuo da je pogleda.

„Izvini, stvarno ne znam zašto zbijam šale sa konjima? Ubij me! Mislim – nemoj da ubijaš konje... mada, verovatno to radiš... ali samo kada moraš.“ *Zašto sam se nadala da će biti lako?*

Ali Nils se samo nasmešio, možda preširoko, kao da obuzdava smeh, a onda dodao, „Iskreno, u Hakniju nema mnogo poziva za ubijanje konja. Hoćeš da pustiš mačke? Nek lunjaju unaokolo.“

Iv se sagnula da otvori vratašca na korpi i kada se uspravila pao je prvi poljubac.

Bilo je lako. Toliko lako da nije znala šta ju je snašlo. Sagnula se, otvorila vratašca, uspravila se i poljubila ga.

I verovatno su istovremeno odlučili da to učine jer su je njegove usne sačekale spremne za poljubac. Isprva ispitivački i lak, a potom zahtevan i s jezikom.

I tek tada je shvatila koliko to želi. Da se ljubi... ljubi... ljubi... Bože, *gladovala* je za poljupcima. Omotala je ruke oko njega, ne želeći da ga pusti od sebe, svog napaljenog Holanđanina... u belom mantilu... koji je mirisao na antiseptik... Nekoliko fantazija stoplilo se u jednu.

Iv je osetila kako joj grudnjak popušta i njegove ruke klize po goloj koži, stidljivo se približavajući grudima. Ushićenje milovanja s nekim novim bilo je tako snažno da se graničilo sa strahom. Drugačije lice, mekše usne, ceo novi kontinent muškarca koji je neobično uzbuđuje. Napipala je dugmiće na belom mantilu i počela da ih otkopčava, želeći njegovu toplotu i nagotu uz sebe.

„Mijaaauuu!“ Nils je stao na mačku, ali koga je briga?

Njega, očigledno.

„Uh, izvini!“ Naglo je pustio Iv i krenuo za mačkom u spavaću sobu.

„Ma, nije joj ništa“, promuklo je doviknula Iv, prateći ga. Ruke je skrستila preko otkopčanog džempera i grudnjaka, posmatrajući kako Nils na brzinu pregleda mačku.

„Sigurno u svom poslu stalno staješ na mačke“, našalila se.

„U mom *poslu*“, zbog načina na koji je izgovorio poslednju reč skoro da su joj zaklecala kolena, „trudim se da *ne* stajem na mačke.“

A onda se stvorio tik pored nje, verujući da nije ubio hemiju kao što je maločas mogao mačku.

„Gde smo ono stali?“ upitala je Iv, grleći ga oko pojasa i privlačeći ga sebi.

„Podseti me“, odgovorio je, nadvijajući se nad nju i obuhvatajući joj usne svojim. Uvukao je šake u njenu kosu, kružeći prstima po vratu i ramenima sve dok ideja skidanja odeće i ulaska u krevet tog čudnog, novog muškarca nije postala stvarna.

Dopustila mu je da joj otkopča dugme na pantalonama i da je povuče na krevet za sobom. Odbacivala je opominjuće misli da to nije Džozef... nego neko potpuno nov... puštajući mu da joj skida odeću i usnama klizne niz njen vrat sve do hladnih bradavica, mekog stomaka i obline kuka. A onda se spustio *dole*: kušajući je, dražeći je, uporan i ubedljiv. I uprkos njenom rezervisanom šapatu –*Ne... ne... nemoj... samo... tako...*, jer se najednom osećala tako ogoljeno i čudno – zapravo nije mogla da mu odoli, gubeći ubrzo svaku želju za otporom i sklapajući oči. Dok je grčila prste oko nepoznatih, plavih kovrdža, otvarajući se za njegove znalačke dodire, uzdahe i ravnomerno mreškanje podzemnih talasa, najednom je – *ne!* – shvatila da će svršiti a da nije ni otkopčala njegov šlic, i to u trenutku dok joj je ekstaza potresala celo telo.

Nils je konačno ustao i počeo da se svlači, ne odvajajući pogled od njenog. Skinuo je košulju i majicu, zatim je otkopčao svoje pantalone i svukao ih u kompletu sa cipelama i čarapama. Imao je čvrsto, stameno telo pokriveno pegama i zlatnim maljama, kao što je i očekivala. Ali, uprkos svemu, bio neverovatno privlačan.

Ne uspevajući da odlepi pogled od njega – s galopirajućim srcem u grudima – Iv je strpljivo sačekala da Nils navuče kondom i pridruži joj se.

Kad se nadvio nad nju, morala je da savije noge i spusti stopala na njegove butine kako bi lakše prodro u nju. Ah, bilo je tako savršeno osećati se sićušnom, poput devojčice koja se grčevito drži za gorostasa

od kojeg joj zavisi život. I držala se, grčevito, osećajući kako njegova veličina i toplota odagnavaju svu njenu tugu.

Činilo se da će i Nils brzo svršiti. Osećala je kako pokušava da uspori, sačuva trenutak, ali uzalud. Već sledećeg trenutka se uz stenjaj stropoštao na nju.

Drugi put su sporije vodili ljubav, razgovarajući. Džozef je to zvao seks-mantrom. (Samo što ona sada nije smela da misli na njega.)

„Kako to da se još nisi oženio?“ upitala je Iv kasnije.

„Britanke ne gotive veterinare“, objasnio je. „Sve zbog toga što previše gledaju *Opstanak*. Stalno razmišljaju o tome gde su mi bile ruke iako ih uporno uveravam da sam ih oprao.“

Iv se kikoće.

„Nemam pojma“, dodaje Nils, nešto ozbiljnije. „Još nisam sreo pravu osobu, valjda.“

„Oduvek sam maštala o tome da vodim ljubav sa Holanđaninom“, priznala mu je.

„Zašto?“

„Zato što ste tako liberalni, ništa ne može da vas šokira i verovala sam da ste puni dobrih ideja.“

„A, tako“, odgovorio je menjajući položaj i objašnjavajući joj da potiče iz protestantske, puritanske porodice sa malog holandskog ostrva gde je šest dana u nedelji pohađao crkvenu školu, sve dok nije napunio devetnaest godina i upisao veterinarski fakultet.

„Hmmm...“ bio je jedini njen komentar.

„Ali to ne znači da nisam pun dobrih ideja i, molim te, obećaj mi da ćeš opet uskoro doći...“

„O, da...“

„Skoro će pet, zar ne?“ pita ona sada, pokušavajući da podigne glavu sa jastuka. „Stvarno moram da krenem.“

Skače s kreveta, navlači tange, zatim leže na pod, izvija kukove rukama i pravi sveću. Sledećeg trenutka se spušta u kolut i isteže ruke visoko iznad glave.

„Šta to radiš?!“ pita Nils, pridižući se u krevetu da je bolje vidi.

„Samo protežem leđa“, odgovara ona kroz smešak, delujući iznenađujuće samouvereno.

„Da to nije malo opasno?“

„Kolut unazad? Nije kad vežbaš jogu dovoljno dugo kao ja. Još od *devedesetih* prošlog veka“, dodaje Iv, ne želeći da ga podseća da je... samo nekoliko godina starija od njega.

Ostaje u tom položaju još nekoliko minuta a onda ustaje i počinje da se oblači. Nils je pita da li bi volela da zakaže sledeću *posetu*.

Deo nje ne zna šta da mu odgovori.

„Imam mnogo ljudi... o kojima brinem. Stvarno ne znam...“ naglo ćuti.

„Želiš li opet da me vidiš, Iv?“ direktno pita Nils, ustajući s kreveta.

„Da. Samo...“

„Pst!“ stavlja joj prst na usne.

„U redu je. Bez žurbe. Videćemo kako ide.“

„Hvala ti“, zahvalno odgovara ona i seda pored njega, nežno mu spuštajući dlanove na obraze kao za poljubac. I na njegovo iznenađenje, ljubi ga u čelo, krajnje majčinski.

„Šta je ovo?“ Nils uzima njenu levu ruku i palcem dodiruje dijamantski prsten na njenom domalom prstu.

„O, ništa... stvarno. Samo navika. Davno smo raskinuli... znaš već...“ Iv oseća kako joj rumenilo obliva obraze i to je nervira, zbog čega još više crveni: „Ali u međuvremenu nije bilo nikog. Sve ovo je... tako novo.“

„Bez žurbe“, smiruje je Nils.

„Jednog dana ću ti ispričati.“ Navlači pantalone, cipele i džemper.
„Ali ne danas.“

Poglavlje 2

Svakog radnog dana u 4 po podne Iv privodi kraju svoje radno vreme, ali ne i *rad*. Ponekad joj se čini da posao završava tek u 22.30, kada uroni u toplu kupku sa čašom vina u ruci.

Elem, 4 po podne je samo trenutak kada Iv, socijalna radnica za optužene na uslovnoj slobodi, isključuje svoj kompjuter, sklapa registre o velikoj deci za taj dan i pretvara se u Iv mamu koja kuva, radi domaće zadatke, kupu decu, pere veš, sprema kuću i završava sve one neodložne poslove.

Ni ovog petka nije ništa drugačije. Iv trči na autobusku stanicu, ulazi u crveni dabl-deker i vozi se nekoliko stanica do Robijeve dadilje. Na Arlinina vrata uvek pozvoni triput kako bi Robi znao da je to ona. Dečak tada trči hodnikom, vrišteći od sreće, spreman da joj padne u zagrljaj čim se vrata otvore.

„Ćao, zeko“, šapuće mu u kosu dok je Robi ručicama steže oko vrata. Iv i Arlin kratko ćaskaju na vratima – što čine i danas: kako je jeo, koliko je spavao – a onda se Robi penje u svoja kolica i zajedno odlaze niz ulicu da pokupe Anu iz škole.

Susret sa Anom nije ni približno srčan. Njena visoka, plavokosa kćerka ih isprva ne primećuje jer sedi za stolom okrenuta leđima, udubljena u svoj domaći zadatak, potpuno nesvesna meteža koji prave ostala deca oko nje.

„Ana!“ zove je učiteljica nekoliko puta. Kada je Ana konačno čuje, okreće se, kratko osmehuje svojoj majci a potom vraća svojoj nedovršenoj rečenici ili jednačini. Tek tada pakuje svoje sveske i knjige, pedantno i sporo, poput minijaturne direktorke koja sortira sadržaj svoje aktovke na kraju dana.

Ana dopušta da je Iv poljubi u obraz, ali joj ne uzvraća. Zatim se saginje da cmokne Robija, brižno, zaštitnički i skoro posednički za jednu devetogodišnjakinju.

„Sve mi pričaj“, kaže joj Iv kada izađu napolje i petnaestak minuta pešačenja do kuće ispunjeno je školskim novostima i tračevima.

Usput ne mogu a da ne primete kako je ispred velike, oronule kuće na uglu sa zapuštenim vrtom neko konačno postavio natpis *Prodaje se*.

Već je 5 sati kada stignu pred mali dvosobni stan u prizemlju, koji u proteklih deset godina Iv smatra svojim porodičnim gnezdom.

Otvaranje ulaznih vrata uvek joj pričinjava olakšanje: sve troje vole kada su kod kuće. Ana hita u svoju sobu, a Iv nosi Robija u spavaću sobu kako bi joj bio na vidiku dok sa sebe skida radnu odeću i oblači kućnu: farmerke, majicu, sportske čarape i papuče. U njima se napokon oseća kao prava domaćica i majka.

Iv rutinski skida minđuše i češlja kosu, pokušavajući da skupi još malo snage pred finalne obaveze tog dana: večeru, domaći zadatak, Džozefovu posetu, kupanje i odlazak u krevet.

„Šta ima za večeru?“ pita Ana s vrata.

„Supa, salata, hleb i sir“, odgovara Iv, znajući da se taj jelovnik ne razlikuje od prethodnih večeri.

„Koja supa?“

„Od šargarepe i sočiva“, uzvraća Iv, ne očekujući Anin uzdah negodovanja. Ovo je jedna od njenih omiljenih.

Ana ulazi u sobu, obučena u kombatanke pantalone i majicu dugih rukava. Ona ne deli sklonost svoje majke ka modnim trendovima, drečavim majičićama i šljokicama.

„Kako si?“ pita je Iv i pre nego što joj Ana odgovori Robi pada s kreveta na pod, srećom pokriven tepihom, i počinje da plače.

Kada ga obe smire i poljube da prođe, Ana odgovara: „Okej. Preživljam nekako, u granicama svojih mogućnosti. Trudim se da se ne kačim sa zaostalom decom u svom razredu.“

„Hm“, Iv klima glavom, znajući iz iskustva da je najbolje ne upuštati se u psihološku raspravu sa Anom, koja se obično završava durenjem: „Jednostavno nećeš da shvatiš!“

Iv povremeno brine da li je to normalno ponašanje devetogodišnjakinje koja očajnički želi da bude psihijatar i koja veći deo slobodnog vremena provodi čitajući priručnike iz psihologije. Ali, zaboga, šta je normalno? Najbolje je ne mozgati previše o tome.

Dok najmlađi večeraju – Robi svoju krišku hleba drobi na sitne komade kako bi plivali po supi 'kao patkice', a Ana se ljuti što je posle prve kašike umrljala svoju narandžastu majicu, „Ova fleka se nikad neće skinuti!“ (teatralni uzdah) – Iv pokušava da razgovara telefonom sa svojim najstarijim sinom, Denijem.

„Jesi li upoznala Tomovu novu ribu?“ pita Deni, nadglašavajući kuhinjsku buku.

„Jesam. Zar nije slatka? Navijam za nju“, odgovara Iv jer joj sve to liči na Tomovu prvu veliku ljubav. Dosad je promenio nekoliko devojaka ali s nijednom nije bilo ovako ozbiljno. Kada je upoznala Dipu, pre samo nedelju dana, Iv je odmah prepoznala istinsko prijateljstvo među njima, što ju je dodatno oduševilo. Dipa je studentkinja medicine, lepuškasta, inteligentna i zabavna – poput Toma – ali i vrlo ambiciozna, što je zanimljivo jer Tom do tada ništa nije shvatao previše ozbiljno, dosledan ulozi nemarnog mladića koji će dizajnirati softvere do kraja svog bezbrižnog života.

„Znam“, slaže se Deni. „Iako mi nije jasno šta ona radi sa Tomom.“

„Deni! Tom se popravlja“, prekoreva ga Iv. „Ustalo se na poslu i dobro zarađuje.“ Iv ima bezgranično razumevanje za svog dobroćudnog ali pomalo rasejanog drugog sina.

„Ali nema smisla za oblačenje“, dodaje Deni.

„Pa... možda će mu Dipa pomoći u tome. Još je rano. Kako si ti?“ pita Iv, ignorišući Robijevo otkriće da kašikom katapultira 'patkice' iz supe po stolu. „Kako posao?“

„Okej. Sledeće nedelje mi uleće velika šljaka. Drži mi fige. I Patriša je dobro.“

„Sjajno.“ Utom Ana dobija direktan pogodak u lice.

„Moram da idem“, uzdiše Iv, zaglušena vriskom, „Mamaaa! Vidi šta mi je uradio!“

„Čujem“, smeje se Deni. „Ljubi ih za mene.“

„Hoću. Vidimo se uskoro. Ti si dobro?“ žurno pita.

„Dobro sam, kevo.“

„Dosta vas dvoje...“ Iv počinje da briše mušemu na stolu, koja očigledno predstavlja ratnu zonu. „Robi je još beba“, podseća ona uplakanu Anu.

„Mama, možemo li sada jogurt?“ pita Robi sa najzanosnijim osmehom na svom musavom licu.

„Možete. Samo trenutak.“ Iv završava brisanje, zatim spušta voćni jogurt pred Anu i sprema se za večernju raspravu sa Robijem.

„Koga imamo večeras?“ ozareno pita Robi.

Iv gleda u frižider: „Džejmsa, Tomasa, Eni i Debelog kontrolora*.“ Posle mnogo meseci pružanja otpora, naposljetku je popustila i kupila jogurtiće sa likovima Tomasa Tenkiste kojima sada pomirljivo robuje. Međutim, Robi želi da jede samo Henrija. Ali hej, može samo da opere plastičnu čašu s Henrijevim likom, napuni je običnim jogurtom i prelepi poklopac. Kako se toga ranije nije setila?

„Ali hoću Henrija“, izvoljeva Robi.

„O, nee, Tomas se sprema da zaplače.“ Iv imitira zvuk jecanja s glavom zagnjurenom u frižider. „Pojedi me, Robi, pojedi me“, preklinje ona dečjim glasićem.

Ana koluta očima.

Robi konačno popušta, dozvoljavajući joj da mu u usta ubaci kašičicu bledoružičastog jogurta.

* Likovi iz popularne britanske animirane serije za decu.

Posle večere Iv ubacuje prljavo posuđe u minijaturnu mašinu za sudove, koju su joj Deni i Tom kupili za Božić, i odlazi u dnevnu sobu sa decom.

Pali sva svetla jer je to neophodno u stanu koji se nalazi ispod nivoa pločnika, s dva omanja prozora, zastrta šibljem i puzavicama.

Iv zapravo voli taj zeleni, podvodni efekat. Sobu je okrečila u boju kajsije, opremivši je starim kaučem, policama za knjige, lampama od bojenog stakla koje emituju dugine snopove svetlosti. Drveni pod, poput svih u stanu, lično je ishoblovala i prelakirala. Na prozorima nema zavese jer je lišće sasvim dovoljno.

Kao i u svim drugim prostorijama u stanu, i u dnevnoj su zidovi ukrašeni svakojakim zanimljivostima: posterima, slikama, porodičnim fotografijama, kao i kućnim umotvorinama – otiscima ruku u svetloplavim ramovima, dečjim crtežima, svetlucavim dinosaurima, obojenim papirnim maramicama, pa čak i jednim uramljenim ružičastim bodijem za bebe. Ova kolekcija datira još iz perioda kada su Deni i Tom bili mali.

Robi skače na kauč i počinje da razbacuje jastučice. Iv ubacuje video-kasetu Tomasa Tenkiste u video-rikorder i seda pored njega, namestivši se tako da Robi ima dovoljno prostora da se presamiti preko njenih kolena.

Ana vadi svoje knjige i sveske, i seda za obližnji sto. Tako Iv može da joj pomaže u domaćim zadacima bez ustajanja sa kauča.

Oglašava se vesela špica za početak crtanog filma i Iv oseća kako joj se kapci spuštaju. Pita se koliko dugo će žmureti pre nego što joj Ana postavi prvo pitanje ili je Robi uštine za lice.

Petnaestak sekundi kasnije dobija i odgovor.

„Koliko je šest puta osam?“ pita Ana.

„A koliko je pet puta osam?“ uzvraća Iv.

„Četrdeset. I još plus osam, četrdeset osam.“

„Bravo. Jesi li se spakovala?“ podseća je Iv u trenutku kada se začuje zvono na vratima.

„Je li to tata?“ radosno pita Ana.

„Bolje idi vidi.“ Iv ustaje sa kauča i hvata sebe kako namešta kosu. Tužno, zaista. A tu je i neobičan treptaj u stomaku, kao i slatka nervoza koju može da izazove samo Džozef. Živo je zanima da li će ovoga puta biti bar malo drugačije, budući da je napravila veliki korak i počela da se viđa s drugim.

Nikada nije očekivala da će održavanje prijateljskog odnosa sa Džozefom biti lako. Zajedno su proveli sedam godina i volela ga je svim srcem i dušom. Posle Aninog rođenja proveli su nekoliko godina najveće sreće koja može da zadesi zaljubljeni par, a onda je posle Robijevog rođenja sve počelo da se raspada.

U stvari, Iv je okončala vezu i iselila Džozefa nekoliko meseci pred porođaj. Šta je krenulo naopako? Jedino objašnjenje do kojeg je ikad došla glasi: „On se promenio“, iako time nije uspela da opiše ceo komplikovani niz okolnosti. Međutim, tako joj je bilo najlakše da se s njima nosi. Sada i dalje sebe smatra povređenom i više nego sumnjičavom prema novim vezama, ali i odlučnom da ne bude ogorčena i da jednog dana sve to prebrodi – kao što je to Džozef, po svemu sudeći, uspeo bez problema.

I sada situacija izgleda ovako: žive odvojeno, trudeći se da budu korektni i dobri roditelji koji ignorišu sva negativna osećanja, i dalje isprečena između njih.

Nekako joj je bilo lakše kada je raskrstila sa Denisom, ocem svoja dva starija sina. Raskinuo je s njom na onaj klasičan, melodramatičan način, i otišao. Isprva se činilo šokantnim i teškim za prilagođavanje, ali bar nije bilo zavlačenja, pogrešno protumačenih znakova niti pokušaja da se održi tobože prijateljski odnos zbog dece.

„Ćao, Džozefe“, kaže Iv, ustajući kada ovaj uđe u dnevnu sobu.

„Ćao, Iv.“ Džozef kratko zastaje pored nje i lako joj ljubi obraze. Da, uprkos razuzdanom popodnevu sa Nilsom, još ima nečeg kada se nađe u blizini Džozefa – nekog majušnog, jedva primetnog... treptaja. Iv to užasno nervira. I da, i dalje joj je teško da odvoji pogled od njega. Tako je visok i zategnut sa svojim tamnim očima i gustom, crnom kosom. Mnoge žene ga gledaju s neskrivenom željom.

„Ćao, Džofuse“, dovikuje Robi sa kauča.

„Ćao, ortak! Kako si?“ Džozef seda na kauč da popriča sa svojim sinom kojeg tako retko viđa. On i Iv su se dogovorili da će Robi sa Anom provoditi vikende u Mančesteru tek kad 'malo odraste, međutim, vreme prolazi a njih dvoje nikako da sednu i dogovore se kada će to biti. Svako oseća da bi onaj drugi trebalo da preuzme inicijativu. Još jedna muva na njihovoj roditeljskom namazu.

Džozef se zadržava tek toliko da popije šolju čaja i pročaska o uobičajenim temama: Kako su Ana i Robi? Koliko domaćih zadataka Ana može da podnese? Šta trenutno čita? Iv ga sve vreme odmerava, pokušavajući da na njemu primeti neku promenu ali zaključuje da je ostao isti kao pre.

Džozef na sebi ima tamno odelo jer je ceo dan proveo na sastancima. U njemu izgleda pomalo uštogljeno, iako ga nosi u opuštenoj kombinaciji sa majicom. Minijaturni mobilni telefon mu je u gornjem džepu, dok slušalicu ne skida sa uha, i ne odvaja se od svog novog laptopa. Iv spušta pogled na futrolu pored njegovih nogu. Nema sumnje da je najsavremeniji u svojoj klasi. Džozef dobro zarađuje, pretvarajući se polako u uspešnog biznismena. Nešto što je oduvek slutila... i mrzela. Naravno, Iv ne insistira na njegovoj alimentaciji, ali zato zahteva da redovno uplaćuje novac na račune svoje dece. Biće to novac koji će iskoristiti kad porastu. Takođe ne pokušava da utiče na njegovu potrebu da ih s vremena na vreme obasipa poklonima.

Ana se vraća u sobu sa svojim malim ruksakom.

„Sigurna si da će stati u prtljažnik?“ pita Iv, ne mogavši da odoli iskušenju da pecne Džefa. Ne seća se koja kola vozi ali zna da su smešna, sjajna i minijaturna, poput igračke.

„Mjaaauuu“, zavija Džozef, ali joj se ipak smeška.

„Imate li neki plan za vikend?“ nastavlja Iv u još jednom pokušaju da bude 'korektna'.

„Gomilu planova. Ludo ćemo se provesti, zar ne Ana?“

„Aha. Hoće li biti Mišel?“

Džozef i Iv nesvesno zadržavaju dah, naviknuti na ovako direktna pitanja svoje devetogodišnjakinje.